

gang til Præstestillinger, og som bekendt lykkedes det ogsaa ved Landstingets Hjælp; Forslaget blev stedet til Hville i et Fællesudvalg, hvis Virksomhed Paaske-Affæren satte Punktum for.

Er det foreliggende Lovforslag saaledes at betragte som en Udløber af det i Rigsdagssamlingen 1919—20 fremsatte Forslag, vil jeg dog ingenlunde dermed have sagt, at det møder for os i en ny og bedre Skikkelse. Tværtimod, Bestemelsen i sidste Stykke om, at det for Embeder, hvortil der kræves Præstevielse, har sit Forblivende ved den hidtil gældende Ordning, er et Vidnesbyrd om, at Hensynet til det konservative Folkeparti har været afgørende ved Forslagets Affattelse. Jeg vil dog alligevel nødig paa Forhaand tro, at dette Hensyn for Venstre er altoverskyggende, saa det helt skal stille Partiets Forhandlingsvillighed i Skygge, den Forhandlingsvillighed, som Partiet har stillet i Udsigt til alle Sider — jeg indrømmer, at vi fra vor Side hidtil nu og da har haft ondt ved at faa Øje paa den tilsatte Forhandlingsvillighed, men jeg vil dog, uforbederlig Optimist som jeg er, indtil videre søge at tro, at den virkelig fremdeles er til Stede. I øvrigt finder jeg ingen Grund til at komme ind paa en Gentagelse af den Debat, der fandt Sted, sidst vi havde Forslaget til Behandling her i Tinget. Jeg mener, at det vilde være baade unyttigt og tidsspildende. Jeg skal derfor indskrænke mig til paa mit Partis Vegne at tilsiige vor Villighed til at forhandle om Lovforslaget i et Udvalg i Haab om, at Forhandlingerne maa resultere i, at Kvinder faar samme Adgang som Mænd bl. a. til Præstegerning.

J. Oskar Andersen: Det foreliggende Lovforslag om Kvinders Adgang og Ligeberettigelse til Stillinger og Hverv har jo, som det er blevet fremhævet, allerede været til Forhandling to Gange tidligere her i dette høje Ting og har faaet en omhyggelig Behandling fra de forskellige Partiers Side. Jeg tror derfor, at Partiernes Stilling til dette Emne er fuldstændig gennemdrøftet og klar. Allerede ved den første Fremsættelse, da den tidligere Statsminister Zahle forelagde det første Gang her i Tinget, erklærede vort Parti sig villigt til at give Kvinderne Adgang til alle de Stats- og kommunale Embeder og Hverv, som der kunde være Tale om, at vi her gennem Lovgivningen uden videre kunde disponere over. Derimod tog vi afgørende Forbehold med Hensyn til saadanne Stillinger, hvor

Statens Lovgivning i Øjeblikket vilde betyde et Overgreb og Indførelsen af et nyt Princip; nemlig naar Staten tog en Lovgivningsafgørelse med Hensyn til indre kirkelige Anliggender, som berørte Ordinations-spørgsmaalet, og gjorde det, inden Kirken var blevet hørt. Vi bebrejdede den Gang Regeringen, at den fremsatte et saadant Lovforslag uden at følge den gamle Sædvane, som har været hævdunden herhjemme, lige siden vi har faaet den parlamentariske Ordning, nemlig uden at man havde henvendt sig til Kirkens Biskopper og hørt deres Betænkning om en Lov, der vilde berøre Kirkens Anliggender. Jeg karakteriserede det Standpunkt, som jo havde en kraftig Forsvarer baade i den daværende Statsminister og ikke mindre i den daværende Kirkeminister, som Byzantinisme, og jeg kan derfor ikke andet end komplimentere den nuværende Regering for, at den har sagt sig fri for disse Lyster til at lade Staten gribe ind paa den Maade. Det var jo et stærkt Vidnesbyrd — den Optatelse fastholder jeg — om den Mangel paa Aandsfrihed overfor religiøse Spørgsmaal, som det radikale Parti overhovedet stadig viser, og jeg beklager meget, at det store socialdemokratiske Parti heller ikke havde mere Sans for aandelig Frihed end det radikale Parti.

Partiernes Stilling var jo i øvrigt den Gang saadan, som det ogsaa blev betonet af den ærede foregaaende Taler (Kammersgaard), at der indenfor Venstre var en Delthed, og at Venstre først efterhaanden gik over til det Standpunkt, som vi fra Begyndelsen af klart betonedede. Den daværende Ordfører (Jensen-Sønderup) er jo senere forsvundet fra Tinget, og jeg tror, at dette i nogen Maade hænger sammen med, at han indtog et Standpunkt, som efter min Mening ikke var og ikke kunde være Venstres. Men jeg maa sige i Modsætning til den ærede foregaaende Taler, at jeg ikke paa nogen Maade tror, at Venstre har taget sit Standpunkt ud fra nogen særlig Hensyntagen til mig eller mit Parti. Jeg tror ganske simpelt, det var, fordi Venstre har en Forstaaelse af, at der ogsaa i det maa tages Hensyn til den kirkelige Stemning i vort Land. Jeg tror, at Venstre saa, at det ikke gik an at lovgive overfor Kirken saaledes, som det radikale Parti ønskede. Jeg blev derfor noget forbavset over de Udtalelser, som kom fra Venstres ærede Ordfører ved denne Lejlighed (N. Johan Laurssen). Vi kan godt gaa med til at indrømme — for det er det Standpunkt, vi ogsaa har indtaget fra Begyndelsen af —, at vi ikke